

## HAN FAR SJØL I STUA



I DET SAMME FALDT POSEN FREM OVER HODET PAA HENDE,  
OG KJÆRRINGEN RØG — LUKT NED I ULVESTUEN



DEN VESLE HUNDEN STOD OG FRØS OG SKALV, OG SAA  
VAR DEN SAA TRÆT OG SULTEN: „VOV, VOV, VOV, VOV!“  
SA DEN OG GJØDDE I ETT VÆK

Der var engang en mand som bodde borte i en skog. Han havde saa mange sauer og gjeter; men aldrig kunde han ha dem i fred for graabeinen. „Jeg skal vel lure den graatassen,“ sa han tilsidst, og gav sig til at grave en ulvestue. Da han havde gravet dybt nok, satte han en stolpe midt ned i ulvestuen, og paa den stolpen slog han en skive, og paa den skiven satte han en liden hund, og over graven la han kvist og bar og andet rusk, og ovenpaa det strødde han sne, for at tassen ikke skulde se der var en grav under.

Da det led udpaa natten, blev den vesle hunden lei af at staa der. „Vov, vov, vov!“ sa den, og gjødde mod maanen. Saa kom der en rev lakkendes og lakkendes, og tænkte han rigtig skulde gjøre marked, og saa gjorde han et hop — lukt ned i ulvestuen.

Da det led lidt længer udpaa natten, saa blev den vesle hunden saa lei og saa sulten, og saa tog den paa at gjø og gneldre: „Vov, vov, vov!“ sa den. Ret som det var, kom der en graabein tassendes og tassendes; han tænkte nok han skulde hente sig en fed steg, og saa gjorde han et hop — lukt ned i ulvestuen.

Da det led udi graalysingen om morgenen, kom nordensnoen, og det blev saa koldt at den vesle hunden stod og frøs og skalv, og saa var den saa træt og sulten: „Vov, vov, vov, vov!“ sa den og gjødde i ett væk. Saa kom der en bjørn labbendes og labbendes bortefer, og husket paa sig, og tænkte han skulde nok faa sig en godbit paa morgenkvisten; saa husket han i vei ud paa kvistene — lukt ned i ulvestuen.

Da det led lidt længer ud paa morgensiden, kom der gaaende en gammel fantekjærring, som slang gaardimellem med en pose paa ryggen. Da hun fik



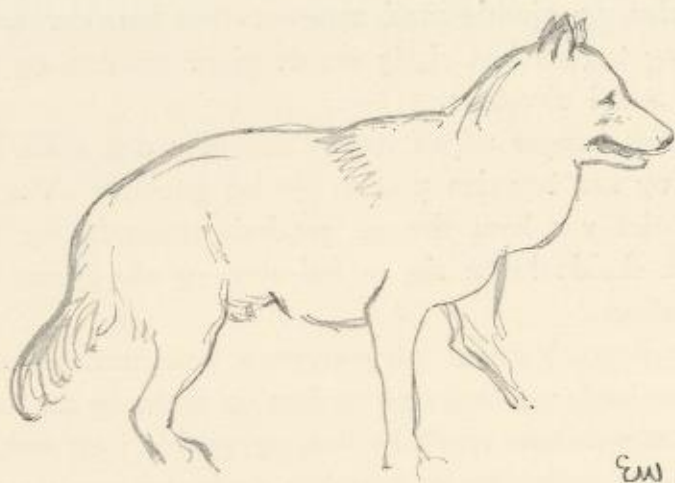
øie paa den vesle hunden som stod der og gjødde, maatte hun bort og se om der var kommet dyr i ulvestuen om natten. Ja, hun la sig paa knærne og kikket nedi.

„Er du kommet i fælden nu, Mikkell?“ sa hun til reven, for ham saa hun først; „tilpas til dig, din hønsetjuv! — Du og, graatass?“ sa hun til graabeinen; „har du revet gjeit og sau, saa blir du nu pint og peiset dau! — Eia mig da, bamse, sidder du ogsaa i stua, din mærraflaaer? Ja, dig skal vi rispe, og dig skal vi flaa, og skallen din skal vi paa buvæggen slaa!“ skreg kjærringen, og var saa rent op i veiret og hytted til bjørnen; men i det samme faldt posen frem over hodet paa hende, og kjærringen røg — lukt ned i ulvestuen.

Saa sad de der og glodde paa hverandre alle fire, hver i sin krog: Reven i det ene hjørnet, graabeinen i det andre, bjørnen i det tredje, og kjærringen i det fjerde.

Men da det blev rigtig lyst, begyndte Mikkell at riste paa sig, og saa vimsed han omkring, for han tænkte vel han skulde prøve at komme ud. Men saa sa kjærringen: „Kan du ikke sidde rolig du da, din sviverove! og ikke gaa slik og svinse og svanse? Se bare paa han far sjøl i stua, han sidder saa stø som en prest,“ — for nu tænkte hun at hun skulde prøve at gjøre sig godvenner med bjørnen.

Men saa kom manden som eide ulvestuen. Først drog han op kjærringen, og saa slog han ihjel alle dyrene, og han sparte hverken han far sjøl i stua eller tassen eller Mikkell sviverove. Den natten syntes han at han havde gjort et godt kast.



STUDIE TIL ULVEN